

UVOD

Jure Bevc UVODNIK

Glas podzemlja se dela nekako tako kot se na Kaninu pomije posoda, se razopremijo jame in se zrihta oprema za akcijo. S preprostim jezikovnim trikom. Tisti, ki veste, veste.

Letos smo posodobili tehnologijo za postavljanje tegale glasila. Ob prehodu na nov softver sem se odločil nekoliko predelati obliko revije, a upam, da spremembe ne bodo preveč bodle v oči. Nekateri bralci ste izrazili željo po večjih slikah (to je zadnja leta ob poplavi mobilnih telefonov s kvalitetnimi kamerami precej lažje izvedljivo kot v preteklosti). Zato so slike večje. V komercialnih revijah je to poceni način za pridobivanje dodatnih strani – ali pa je bil, ko so se tiskane revije še dobro prodajale. Za nas je več strani samo strošek – revijo Društvo podari Članom (pa še komu) in najceneje bi bilo vsako leto natisniti letak s povzetkom knjige ekskurzij (ali pa morda nagovor urednika ...). Upam pa, da je učinek celotnega Glasu podzemlja boljši.

Revija kakopak ne nastane brez prispevkov, ki jih piše Članstvo. Avtorji ste cenjeni, sprejememo in objavimo približno vse, kar dobimo. Včasih si je ob kakšnem članku potrebno malo beliti glavo, kaj je pisec želel povedati, pa nič hudega. Če imate kakšno idejo, jo le vržite na papir in pošljite v uredništvo (skupaj s slikami!). Če je le možno, to storite nekako do takrat, ko se v začetku leta oddajajo jame. Brez teksta se namreč revije ne da postaviti, postavljanje vzame precej časa, Veteranska pa je zadnja ferajnova ceremonija, ki se zgodi pred poletjem in je primerna za deljenje revije širšemu članstvu. Ko bo GePe enkrat izšel šele po Veteranski, se bo takratnemu uredništvu zelo enostavno odločiti, da ga prihodnje leto ne bo.

Naj vam izdam, da bi se dalo v zadnjih nekaj letih do roka prejete prispevke prešteti na prste ene roke. Večkrat je že izgledalo, da revije ne bo, ker pač ni materiala. Pa potem vseeno od nekod začnejo kapljati članki in kar naenkrat jih je za sto strani.

Pa tega niti ne moremo vedeti, dokler revija ni postavljena vsaj nekje do polovice. Ko sem se letos šele konec aprila (absolutno prepozno, za kar sem kriv tudi sam) končno zares lotil postavljanja revije, sem ugotovil, da bo vse skupaj bitka s časom. Tudi sam sem s tem predolgo odlašal, tako kot avtorji člankov s pisanjem.

In res je bila bitka, tale uvodnik pišem s sobote na nedeljo, en vikend pred izidom. Jutri nas čakajo še zadnji popravki. V ponedeljek mora revija v tisk, tam nekje v četrtek jo bomo lahko prevzeli in nekateri jo še toplo berete na Veteranski.

Vsebina je letos res pestra. Začnemo s standardnimi nagovori, postanemo pri preminulih Članih, nato pa se podamo na zanimivo potovanje po preteklosti, s precej fokusa na Križni jami. Sledijo raziskave, od Lanskega vrha se ozremo na Kanin v naši aktualni tisočmetrci, pa na Poljano, Pokljuko ...

Veliko je bilo obiskov jam v tujini, v okviru taborov ali drugače. Poleg vsega raziskovalnega in znanstvenega jamarjenja je bilo lani tudi leto čistilnih akcij. Če sem

jih prav štel, niti nimajo vse svojih člankov. Eno omeni zgolj predsednik. Če boste pozorno brali, lahko ugotovite, katero. Nagrade ne bo. Poleg vsega zgornjega smo še nagrajevali, se izobraževali in objavljali v raznih drugih publikacijah. Skratka, revija je dober pregled preteklega leta.

Zdaj pa le, cenjeni Bralec, zagrizi v tale špeh. Upam, da bo branje prijetno, da te bo spodbudilo k raziskovanju jam ali pa vsaj k razmišljanju o raziskovanju jam. Morda se celo pridružiš uredniškemu odboru? Jaz pa si bom vzel daljši dopust od urednikovanja. Naslednjič me lahko kaj o reviji vprašate tam nekje oktobra. Še dosti pred tem se seveda vidimo v jamah, na društvu ali na kakšni društveni ceremoniji. Prijetno branje! ■

Prispevke lahko po novem pošiljate na glas.podzemlja@dzrj.si. Naj jih bo čim več! Če jih boste pošiljali na stari naslov, boste deležni takšnega pogleda:

FOTO: JURE BEVC